

Вълкъ и Гъска .

Единъ Вълкъ настървенъ
За пакостъ ходялъ често
Въ едно селце злочесто.

А тамъ въ дворъ разграденъ
Имало да живѣе гъска;
Самичка будна тя горка,
Кат' виждала вълка,
Захващала да съска.....

Вълкътъ, — намръщялъ ся, кръвникъ;
Но траялъ пачіето флстеніе,
Данъ ся раздига въ село выкъ,
Да върши злобното си щеніе.
Подсърденъ же отъ псетата веднѣждъ,
Край гъскаѣтъ минуалъ, злоко:
Засъсква тя; той — връцъ, па дрѣжъ,
Спарпутья и изада ѣж, сынонко!

А три дни слѣдъ това
Мишувала пакъ тазн-то вълчина
И вижда пачіѣтъ перушникъ.....
Повива вълчо съсъ глава

И тѣй намръщено подухва:
Ей-тѣй, за който нѣма ума!
Ще съскашъ а? криклива гъсъ!
Ще казвашъ ли на Хаджи Вълча *фъсъ*?

* * *
Невинный незапазванъ
Пострадва. злѣ наказванъ;
А силный прави що обыча
И за злинытъ си хаджіа ся нарича.

На зло наклонната природа,
Ако добые власть,
Тя зло ще прави на народа,
Добро — нити на власть,
Все що не ѣ по угодъ
Ще го срупай навчасъ.

* * *

Попытали Спартанскый-тъ царъ Агезилая, какво трѣба най-вече
да учать дѣцата, а той отговорилъ: Трѣба да учать онова, което
подобава да правятъ, когато станѣтъ голѣмы.

— Рѣши ся да станешъ нѣщо и станѣ щещъ какъвъ-то щещъ.

Издава П. Р. С. — Въ Печатницѣтъ на В. МАКЕДОНИА.
